

РЪДИАРД КИПЛИНГ
ЗАЩО КИТЪТ ИМА ТЯСНО
ГЪРЛО

Превод от английски: Валери Петров, 1996

chitanka.info

Едно време, мое Безценно съкровище, имаше един Кит. Той живееше в морето и ядеше всички риби: паламуди и каракуди; моруни и барбуни; раци осмокраци; туруци и техните внуци; змиорки осморки; стриди, скариди, сафриди и всичко, каквото види. Да, каквото и да видеше в морето, той си отваряше устата ей така и — хам! — готово. И това трая, докато в цялото море остана една-единствена малка рибка и това беше една Кротушка-хитрушка, която се беше изхитрила да плува съвсем близко зад дясното ухо на Кита, та да не може той да я глътне. Тогава Китът се изправи на опашката си и каза:

— Гладен съм!

И малката Кротушка-хитрушка му прошепна с хитрото си гласче:

— О, Могъщо и милостиво морско млекопитаещо, вкусвало ли си Човек?

— Не — каза Китът. — Какъв е на вкус?

— Вкусен — каза малката Кротушка-хитрушка. — Вкусен, но малко жилав.

— Намери ми няколко! — каза Китът и разпени водата с опашката си.

— Един ти стига за едно ядене — каза малката Кротушка-хитрушка. — Плувай към 50-ия градус северна ширина и 40-ия градус западна дължина (тези градуси са магически, а не от термометъра) и като стигнеш там, ще видиш на един сал сред морето един Моряк корабокрушенец, който има само едни сини дочени панталони, едни презрамки (недей забравя за презрамките, мое Безценно съкровище!) и един моряшки нож. Но трябва да ти кажа, че това е човекът, безкрайно предвидлив й досетлив.

Така каза рибката и Китът заплува с колкото китовска сила имаше в указаната посока и като стигна 50-ия градус северна ширина и 40-я градус западна дължина, видя на един сал сред морето Моряк корабокрушенец, който имаше само едни сини дочени панталони, едни презрамки (понми добре за презрамките, мое Безценно съкровище!) и един моряшки нож. Той беше седнал на сала сам-самичък и съвсем самотен, и пляскаше с краката си във водата. (Неговата майка му беше позволила да пляска с тях, иначе той никога нямаше да го прави, защото беше човек безкрайно предвидлив и досетлив!)

Ката го видя, Китът започна да разтваря устата си все по-широко и по-широко, и по-широко, докато се отвори целият, почти до

опашката и — хам! — глътна наведнъж и сала, и Моряка корабокрушенец, и сините му дочени панталони, и презрамките му (за които не трябва да забравяш, нали?), и моряшкия му нож. Глътна ги и ги запрати в оня тъмен и топъл килер, които се нарича Китов стомах, а след това си облиза бърните — така — и се завъртя три пъти на опашката си.

Добре, но щом се намери в този тъмен и топъл килер, Морякът, който беше човек безкрайно предвидлив и досетлив, започна да рита и да рипа; да думка и да бумка; да тропа и да хлопа; да кряска, да тласка и да драска; да танцува, бесува и лудува; да охка и офка; и това беше само подготовка, защото той продължи да писка и натиска; да бие и да вие; да се тръшка и пъшка без всякаква задръжка; докато накрая Китът се почувства извънредно, ама извънредно нещастен. (Забрави ли за презрамките, а?)

И той каза на малката Кротушка-хитрушка:

— Този човек е много жилав и освен това ме кара да хълцам.

— Заповядай му да излезе! — прошепна му тя.

Тогава Китът извика в собственото си гърло към Моряка корабокрушенец:

— Ей, ти! Излизай вън и се дръж прилично! Почнахлъц да хълцам от теб.

— Веднага! — извика отвътре Морякът. — Само че не съвсем тъй, ами малко обратно! Първо ще ме откараш, както казва песента: „До къщний мой праг, до родний мой бряг, до английските бели скали“, пък тогава ще си помисля.

И още по-силно затропа и заблъска.

— Ще трябва май да го откараш — каза малката Кротушка-хитрушка на Кита. — Аз те предупредих, струва ми се, че той е човек безкрайно предвидлив и досетлив.

И Китът заплува с цялата скорост на своите плавници и опашка, колкото му позволяваше хълцането. Плува, плува и стигна — с Моряка в стомаха — „до родний му бряг, до английските бели скали“. И тогава той се плъзна върху валчестите камъчета на брега, докато половината на тялото му излезе на сухо, разтвори устата си широко, широко, широко и каза:

— Престой пет минути! Смяна за Уинчестър, Ашуело, Нашуа, Кин и всички станции по линията за Футчбърг!

Но точно казваше „Фуч...“, и Морякът изфуча от гърлото му.

А пък докато Китът плуваше, този Моряк, който наистина беше човек безкрайно предвидлив и досетлив, беше нацепил с моряшкия си нож своя сал на безброй тънки-тънки летвички и ги беше кръстосал така, че се беше получила гъста решетка; а пък нея беше завързал здраво с единия край на своите презрамки (разбра ли сега защо трябваше да помниш за тях!). И като изскочи навън, той започна да тегли презрамките и издърпа решетката след себе си, тъй че тя се залости здраво в китовото гърло. Тогава той издекламира следното древноиндийско стихотворение, което едва ли знаеш, тъй че аз ще имам щастието да ти го кажа пръв:

*От днес тази
решетка
ще ти пази
диетка!*

И като каза това стихотворение, той скочи върху валчестите камъчета и се запъти към дома на майка си, която му беше позволила да пляска с крака във водата. Като стигна там, той се ожени и заживя щастливо. Китът също се ожени и заживя щастливо, но от този ден, понеже не можеше нито да глътне, нито да изплюе решетката, която му се беше залостила в гърлото, той трябваше да яде съвсем-съвсем дребни рибки. И затова сега китовете не ядат никога хора; не само възрастни, но дори и малки момченца и момиченца не ядат.

А малката Кротушка-хитрушка изплува един милион морски мили и се завря в тинята под прага на Екватора. Беше я страх, че Китът може би ще има нещо срещу нея.

Морякът занесе моряшкия си нож вкъщи. А също и сините си дочени панталони; само че когато скачаше от китовата уста на брега, трябваше да си ги държи с едната ръка, защото презрамките му бяха послужили, за да изтегли решетката до гърлото на Кита, и бяха останали там.

И това е всичко. Няма вече.

* * *

*Когато каютата
по пет пъти в минутата
се надига в небето,
в резултат на което
след това пък пропада
по-дълбоко от ада,
и куфари, чанти се пързаят встрани,
и мрачнее стъклото от зелени вълни,
и мама е болна, и мис Дженкинс не тича
да те буди, измива, обува, облича,
и тъкмо ти носят закус...
— Ууууп! — ... един трус
изпраща матроса
със нос във подноса,
и всичко отново към небето полазва,
и след малко отново поглъща го трапът,
това по моряшки, чедо мое, се казва:
„50 Север — 40 Запад“!*

На рисунката се вижда как Китът поглъща Моряка заедно със сала му, моряшкия нож и презрамките, за които не трябва да забравяш. Презрамките са тези кръстосани неща с копчетата, а ножът е до тях. Салът се е наклонил настрани и затуй почти не се вижда. Сивкавото в лявата ръка на Моряка е парче дърво. С него Морякът се е опитвал да гребе, преди да дойде Китът. Парчето е от мачта и по-точно от байфут на гафел^[1]. Морякът ще го изпусне, когато Китът почне да затваря устата си. Името на Кита е Смехур. А на Моряка — мистър Хенри Албърт Бивънс. Малката Кротушка-хитрушка се е мушнала под корема на Кита и затова не можах да я нарисувам. А пък водата прави такива въртулки-завъртулки, защото Китът я всмуква в устата си, за да погълне мистър Хенри Албърт Бивънс заедно със сала, ножа и презрамките му. Внимавай да не забравиш за тях!

А тук се вижда как Китът търси малката Кротушка-хитрушка, а пък тя се крие под прага на Екватора. Истинското име на рибката е

Пинги. Тя се е сгушила в корените на големите водорасли, които се люлеят пред вратите на Екватора. Вратите също се виждат на рисунката. Те са затворени, защото вратите винаги трябва да се затварят. Това, което прилича на въже, опънато по долния им ръб, е самият Екватор, а двете скали отляво и отдясно не са скали, а великаните Моар и Коар, които отговарят за Екватора. Те са нарисували рисунките по вратите и са издялали сплетените риби в долната им част. Рибата с острата муцуна е Клюнест делфин, а другата, дето очите ѝ са встрани, е от семейството на акулите и се нарича Риба чук. Забравих да кажа, че Китът дълго време не можа да намери малката Кротушка-хитрушка, а пък после, когато я откри, вече ядът му беше минал и те отново станаха добри приятели.

[1] *Байфут на гафел* — название на част от мачта, много трудно за обясняване. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.